

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobců: **a) T. M.**, nar. X, **b) nezletilá D. M.**, nar. X, a **c) nezletilý D. M.**, nar. X, státní příslušníci Ukrajiny, v ČR bytem K., P., zastoupeni Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Praha 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2016, č. j. OAM-350/ZA-ZA11-HA10-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému advokátovi Mgr. et Mgr. Filipovi Schmidtovi, LL. M., se přiznává odměna za poskytnutou právní službu ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- IV. Ustanovené tlumočníci Mgr. A. Č. se přiznává odměna za tlumočení u jednání soudu v trvání 1 hodiny ve výši 350 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně a) nesdělila nic, z čeho by vyplývalo, že jakýmkoliv způsobem uplatňovala svá politická práva a svobody a že žalobci nebyli ve vlasti pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod (viz § 12 písm. a) zákona o azylu). Žalovaný dále uvedl, že nebylo shledáno, že by žalobci mohli na Ukrajině pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. K azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu žalovaný sdělil, že ze žádných jemu dostupných informací nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobců ve smyslu tohoto ustanovení. Žalovaný současně uvedl, že v průběhu správního řízení nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu vycházel žalovaný z výpovědi žalobkyně a) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný došel k závěru, že nejsou dány zákonné důvody pro doplňkovou ochranu, neboť žádnou skutečnost, kterou žalobkyně a) ve správním řízení uvedla, nebo která vyplynula z obsahu zpráv o zemi původu, nelze charakterizovat jako vážnou újmu a podřadit ji pod některý z případů upravených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. K doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu žalovaný uvedl, že ze žádných jemu dostupných skutečností nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobců.

Žalobci napadli rozhodnutí žalovaného žalobou ze dne 27. 5. 2016 a současně požádali o ustanovení zástupce k ochraně jejich práv. Ustanovený zástupce žalobců Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., byl usnesením soudu vyzván, aby ve lhůtě 7 dnů od právní moci tohoto usnesení odstranil vady žaloby. Podáním ze dne 12. 8. 2016 byla žaloba doplněna. Žalobci napadenému rozhodnutí vytýkají, že nebyl správně zjištěn stav věci, že žalovaný nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo a že žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění skutečného stavu věci. Konkrétně uvedli, že některé z použitých zdrojů závěry žalovaného o bezpečnostní situaci na Ukrajině vyvracejí. Žalobci v této souvislosti citují ze zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 15. 2. 2015 (vysídlení je evidováno i v oblasti Záporoží a strany konfliktu nehledí na civilní obyvatelstvo), Výroční zprávy Amnesty International 201/2015 (nepodařilo se přijmout přiměřené opatření k ochraně civilistů; možné porušování humanitárního práva a válečné zločiny nejsou prošetřovány) a ze zprávy Human Rights Watch 2015 (strany konfliktu se dopouští porušování mezinárodního práva, např. použitím kazetové munice či neřízených střel). Dále žalobci poukazují na články uveřejněné na serveru lidovky.cz, ceskatelevize.cz, ecoi.net a nato.int. Dle žalobců v posledních týdnech dochází ke gradaci násilí zejména ve válečné zóně na východě země. Problémy nejsou soustředěny pouze do dvou oblastí na východě, ale k útokům dochází i jinde, např. v Charkově, Mariupolu či Krize. Útokem a ruskou anexí jsou ohroženy oblasti u pobřeží Černého moře a velká města kolem nich. Obavy o bezpečnost se zvyšují i v jiných oblastech regionu (Moldavsko, Gruzie). Žalobci namítají, že je třeba zjistit, jakým způsobem zachází proruští separatisté se zajatými vojáky a jaké tresty hrozí za odmítnutí nástupu do armády,

neboť manžel žalobkyně a) má obavy z narukování do bojů v místě konfliktu a tyto obavy by měly být hodnoceny jako relevantní pro mezinárodní ochranu. Současně pak poukázali na možnost narušení rodinných vazeb žalobců b) a c) s jejich otcem v případě, že bude povolán do armády. Závěrem pak žalobci namítli, že napadené rozhodnutí nezahrnovalo vyhodnocení svého možného dopadu na žalobce b) a c) v souladu s Úmluvou o právech dítěte. Žalobci proto navrhli, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. V napadeném rozhodnutí se dostatečně zabýval obavou manžela žalobkyně a), kterému taktéž nebyla mezinárodní ochrana udělena, z nástupu do ukrajinské armády. V této souvislosti odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č.j. 5 Azs 45/2016-32. Manžel žalobkyně a) na území ČR pobýval během 13 let střídavě a žalobkyně a) byla schopna se o žalobce b) a c) sama postarat. Ze sdělení žalobců nelze dovodit, že by byli vystaveni pronásledování či skutečnému nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. Azs 22/2003-41, zabývající se povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu. Žalovaný se dostatečně zabýval i bezpečností situací na Ukrajině, včetně zohlednění místa, na kterém žalobci žili až do odjezdu do ČR, a kde žijí jejich příbuzní. Žalovaný nezpochybňuje, že na jiných místech Ukrajiny se násilí vyskytuje, Zakarpatská oblast je však dostatečně vzdálena od míst ozbrojených střetů. Situaci na Ukrajině nelze označit jako totální konflikt, v jehož důsledku by byl každý civilista přítomný na daném území vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Žalovaný proto navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Soud nařídil k projednání žaloby jednání, při němž setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobkyně a) dodala, že si už v ČR zvykli, děti chodí do školky. Manžela by na Ukrajině odvedli, odvody stále probíhají. Manžel byl v ČR mnoho let, ona byla s dětmi na Ukrajině sama, proto si je manžel vzal k sobě. Právní zástupce žalobců zdůraznil, že by se v řízení mělo dbát nejlepších zájmů dítěte podle Úmluvy o právech dítěte, čl. 8. Žalovaný uvedl, že neshledal v případě žalobců azylově relevantní důvody. Dětem nic nebrání, aby žili s rodiči v zemi původu.

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci požádali dne 11. 4. 2016 o mezinárodní ochranu. Dne 14. 4. 2016 poskytla žalobkyně a) žalovanému na jeho výzvu údaje k žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10 odst. 2 zákona o azylu. Uvedla, že důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že na Ukrajině je válka, není tam práce a nemají, kde bydlet. Nemají peníze a její manžel se nachází v ČR. Poslední místo bydliště ve vlasti mají v obci Ch. v Zakarpatské oblasti. Na území ČR přijeli dne 30. 10. 2014 autobusem. Žalobkyně a) je katolického vyznání, není organizována v žádné politické straně ani organizaci a je zdravá. Dle protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 4. 2016 žádá žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu války na Ukrajině, kde není práce a není tam kde bydlet. Žalobkyně a) by chtěla žít v ČR, protože je zde pro děti [žalobci b) a c)] lepší život. Ve vlasti žili všichni v domě, ve kterém bydlí bratr žalobkyně a) se svou rodinou a její otec. Na Ukrajině je vše příliš drahé, neměli peníze na pořízení vlastního

bydlení, a to ani formou pronájmu. Na Ukrajinu se nechce vracet, jsou tam příliš nízké mzdy, a pokud by byl její manžel odveden do armády, zůstala by s dětmi sama. Manželovi povolávací rozkaz osobně přinesli, a pokud by byl doma, už by byl odveden. Před odchodem do ČR žalobkyně a) pracovala jako švadlena a vydělala si 1.500 až 2.000 hřiven. Manžel žalobkyně a) pobývá v ČR už 13 let kvůli práci, pracoval na stavbách a v supermarketu.

Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí Informace MZV ČR ze dne 1. 8. 2014, č.j. 110105/2014-LPTP, Informace MZV ČR ze dne 21. 5. 2015, č.j. 98848/2015-LPTP, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015, Informace MZV ČR ze dne 9. 10. 2015, č.j. 115045-LPTP, Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2015, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 a zprávu Freedom House ze dne 27. 1. 2016.

Dne 12. 5. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Správní orgán konstatoval, že žadatelé nejsou pronásledováni pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl jim neudělil. Správní orgán dále nedospěl ani k závěru, že jmenovaní by mohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, když o azyl požádali v době, kdy jim hrozilo vycestování z území ČR, přičemž pod tyto důvody nelze podřadit obavu z nástupu manžela žadatelky do ukrajinské armády, zhoršenou bezpečností situaci na Ukrajině, ani tvrzené ekonomické potíže. Správní orgán taktéž konstatoval, že žadatelé o udělení mezinárodní ochrany nesplňují důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, a azyl podle tohoto ustanovení neudělil, když nebylo zjištěno, že by byl některému z rodinných příslušníků žadatelů udělen v ČR azyl. Správní orgán se v souvislosti s ustanovením § 14 zákona o azylu zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že žadatelka je odpovědná a praceschopná osoba, která se o sebe a své děti dokáže postarat, svůj zdravotní stav označila za dobrý a ani v případě svých dětí nezmínila žádnou opačnou skutečnost. Správní orgán konstatoval, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaných nezjistil zvláštní zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl neudělil. Ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu vycházel správní orgán z výpovědi jmenované žadatelky a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Správní orgán došel k závěru, že nejsou dány zákonné důvody pro doplňkovou ochranu, neboť žádnou skutečnost, kterou žadatelé ve správním řízení uvedli, nebo která vyplynula z obsahu zpráv o zemi původu, nelze charakterizovat jako vážnou újmu a podřadit ji pod některý z případů upravených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. K doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu správní orgán uvedl, že ze žádných jemu dostupných informací nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků jmenovaných žadatelů. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žadatelé nesplňují zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu a doplňkovou ochranu jim neudělil.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uveden závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 s. ř. s.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě soud uvádí:

Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo*
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobci uvedli v průběhu správního řízení jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, že se na Ukrajinu vrátit nemohou, protože je tam válka, nízké mzdy, žádná práce a nemají tam kde bydlet. Současně má žalobkyně a) strach, aby nebyl její manžel odveden do války. Soud dospěl k závěru, že žalovaný posuzoval žádost žalobců a popsanou situaci z hlediska všech azylových důvodů dle § 12 až § 14 zákona o azylu i z hlediska doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu v dostatečném rozsahu, své úvahy řádně odůvodnil a dospěl ke správnému závěru.

K žalobní námitce žalobců, že žalovaný nezjistil správně stav věci a nezohlednil všechny informace týkající se situace na Ukrajině, které sám shromáždil, soud konstatuje, že žalovaný vycházel z jemu dostupných informací, které během správního řízení shromáždil, a rovněž je přiléhavě aplikoval vzhledem k individuálním okolnostem ve věci žalobců. Žalobci nenavrhli doplnění podkladů pro rozhodnutí. Vzhledem k tvrzením, které žalobci v řízení uvedli, a jejich relevanci z pohledu mezinárodní ochrany jsou nejvýznamnější zprávy popisující teritoriální rozšíření bojových operací a povahu ozbrojených střetů na Ukrajině. Předpokladem udělení azylu je skutečnost, že žadatel má odůvodněný strach z pronásledování, které je založeno na některém z azylově relevantních důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Ohrožení života a zdraví civilního obyvatelstva v důsledku bojových operací nepředstavuje pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a není motivováno žádným z azylově relevantních důvodů. Tvrzení žalobců, že jsou ohroženi v důsledku probíhajících bojových operací, lze tak poměřovat pouze § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy zda jde o hrozbu vážné újmy, která zakládá nárok toliko na doplňkovou ochranu. K jakému závěru dospěl v případě doplňkové ochrany dle § 14a žalovaný uvádí ve svém rozhodnutí na straně 7 a následujících. Žalovaný zde konstatuje, že žalobci nesplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany a že se doplňková ochrana neuděluje. Ke vztahu mezi bezpečnostní situací na Ukrajině a podmínkami pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl, že žalobcům v případě návratu do vlasti nehrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. Situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, ve kterém je z povahy věci – tj. z důvodu pouhé přítomnosti na daném území – vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy každý civilista (shodně viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17). Soud se závěry žalovaného souhlasí a plně na ně odkazuje. Probíhajícím konfliktem jsou zasaženy pouze 2 z celkového počtu 24 oblastí, tj. Doněcká a Luhanská oblast. Žalobci pocházejí ze Zakarpatské oblasti, kde k ozbrojeným střetům nedochází, a tato oblast se nachází pod kontrolou proevropsky orientované vlády. Na těchto závěrech nemohou nic změnit zprávy, které zmiňovali žalobci a dle kterých má hrozit anexa měst Mariupolu a Debaltseve, které se nachází v Doněcké oblasti a že je vysídlení evidováno i v Záporožské oblasti, která se nachází rovněž na jihovýchodě Ukrajiny. Dle zpráv Human Rights Watch 2016 a Freedom House 2016 se podmínky na Ukrajině v roce 2015 v porovnání s předchozím rokem do určité míry stabilizovaly, když v září 2015 byl sjednán klid zbraní, který byl převážně dodržován. Žalobní bod je proto nedůvodný.

K žalobní námitce žalobců, že se měl žalovaný zabývat dokazováním směrem ke zjištění, zda je nasazení do armády legitimní a v souladu s mezinárodním právem, soud

uvádí, že povolání do armády hypoteticky hrozí pouze manželovi žalobkyně a), nikoli žalobcům. Žalovaný správně poukázal na to, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na občany. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. 6 A 508/97, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 4/2004, rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44 či usnesení ze dne 22. 3. 2016, č.j. 9 Azs 295/2015 – 37. I tento žalobní bod je proto nedůvodný.

K námitce žalobců, že nebyl vyhodnocen dopad rozhodnutí na zájmy nezletilých dětí (návrat do země s přítomností konfliktu, aspekt nedostatečných prostředků a zázemí v zemi původu), soud konstatuje, že nález Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2016, sp. zn. II. ÚS 19/16, na který žalobci odkazují, se týkal řízení, ve kterém se nezletilá stěžovatelka domáhala přiměřeného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu kvůli průtahům v řízení o její žádosti o povolení trvalého pobytu. Ústavní soud v tomto nálezu konstatoval, že povinností veřejné moci je vždy přijmout taková opatření, která naplňují nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, když tyto principy se podle Ústavního soudu uplatní i v případě průtahy stíženého řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu a následném kompenzačním řízení. Ústavní soud s ohledem na výše popsany princip ochrany nejlepšího zájmu dítěte podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte nepřistoupil na argument obecných soudů, že stěžovatelka nemohla utrpět žádnou nemajetkovou újmu, protože je dítětem. Žalovaný se však v předmětné věci dopadem rozhodnutí na zájmy všech žalobců obsáhle zaobíral a dospěl k závěru, že žalobcům po návratu na Ukrajinu obecně nehrozí nebezpečí vážné újmy a že ekonomická nouze (absence bydlení a finančních prostředků) není důvodem pro udělení azylu, byť by životní podmínky byly sebevíc tíživé (viz ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, a ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 2 Azs 138/2016 - 30). V případě, že bude otec nezletilých žalobců b) a c) povolán k výkonu branné povinnosti, bude se o ně žalobkyně a) schopna postarat sama, jako tomu bylo již v minulosti. Soud tak v daném případě porušení čl. 3 Úmluvy o právech dítěte neshledal. V případě návratu nezletilých žalobců do vlasti by se s nimi vrátili oba jejich rodiče [žalobkyně a) a její manžel, kterému taktéž nebyla udělena mezinárodní ochrana], tudíž by rodina zůstala zachována. Nelze taktéž přehlédnout, že v zemi původu žijí další rodinní příslušníci nezletilých žalobců (dědeček a strýc se svou rodinou), to znamená, že žalobci mají v zemi původu prokazatelně sociální a rodinné vazby. Ani tento žalobní bod proto nebyl shledán důvodným.

Žalobci v průběhu správního řízení neuvedli žádné relevantní skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že by byli v zemi svého původu pronásledováni ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, ani skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o existenci jejich důvodné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Jediným a opakovaně tvrzeným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly ekonomické potíže a jejich obavy vyplývající ze zhoršené bezpečnostní situace v zemi a s tím spojená obava z nasazení manžela žalobkyně a) a otce žalobců b) a c) do bojů na jihovýchodě země. Takové obavy však nelze podřadit pod výše uvedená zákonná ustanovení.

Náležitě a správně bylo v napadeném rozhodnutí odůvodněno i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu, když žalobci nejsou rodinnými příslušníky cizince, jemuž byl udělen azyl.

Ve správním řízení se neobjevily žádné natolik výjimečné nebo vážné okolnosti, které by bylo možné zhodnotit v rámci institutu humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu). Žalobkyně a) je práceschopnou osobou, která se dokáže o sebe a své děti [žalobce b) a c)] postarat, když toto dokázala již dříve v době, kdy její manžel pobýval střídavě v ČR. Žalobkyně a) výslovně uvedla, že její zdravotní stav je dobrý a ani v případě nezletilých žalobců neuvedla nic, co by svědčilo o jejich špatném zdravotním stavu. Soud dále zdůrazňuje, že úvaha žalovaného o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu a v tomto případě neshledal, že by jeho úvaha byla nelogická či nezákonná.

V případě žalobců nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Soud nemůže přisvědčit tvrzení žalobců o existenci ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu v zemi jejich původu. Před opuštěním své vlasti bydleli žalobci v Zakarpatské oblasti, která se nachází v západní části země, která nebyla vojenskými událostmi nijak významněji zasažena. Povinnost manžela žalobkyně a) vykonat vojenskou službu pak nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (viz výše).

V projednávané věci nebyla splněna ani podmínka pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobci netvrdili ani nebylo prokázáno, že by některému jejich rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

Závěrem soud uvádí, že již v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že o azyl je nutné žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V daném případě je však z obsahu správního spisu zřejmé, že žalobci, ač na území České republiky přicestovali dne 30. 10. 2014, požádali o udělení mezinárodní ochrany až dne 11. 4. 2016. Vzhledem k době a situaci podání jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany tedy lze mít za to, že důvodem jejich podání nebyly naléhavé azylově relevantní důvody, nýbrž snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Jak již soud uvedl výše, ozbrojený konflikt, který na Ukrajině vypukl v r. 2014, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Z výše uvedeného tedy plyne, že správní řízení ani napadené rozhodnutí není zatíženo vadou. Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body, k nimž soud mohl v tomto řízení přihlédnout, jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nebyli v řízení úspěšní, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Ustanovenému advokátovi soud přiznal odměnu za poskytnutou právní službu žalobcům podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony po 3100 Kč, dvakrát režijní paušál po 300 Kč, vše zvýšeno o 21% DPH, které je advokát plátcem.

Ustanovené tlumočníci soud přiznal odměnu za tlumočení v délce jedné hodiny podle vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 350 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 23. května 2017

Olga Stránská, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Pavλίna Švejdová